

Schorsing als orde maatregel

1. Ontstaan en loop van het geding

Bij beroepschrift, bij de commissie ingekomen op 5 juli 2005, is appellant in beroep gekomen van het besluit van verweerster tot schorsing van appellant op grond van artikel 4.6. van de CAO-VO. Bij brief van 26 juli 2005 heeft appellant de gronden van zijn beroep aangevoerd.

Van verweerster is een verweerschrift, gedateerd 14 september 2005, ontvangen. Beide partijen hebben producties in het geding gebracht.

Ter zitting van 20 oktober 2005 is de zaak ten overstaan van de commissie te Eindhoven behandeld. Appellant was aanwezig, bijgestaan door zijn gemachtigde. Namens verweerster waren aanwezig de heer, lid centrale directie, de heer, locatiedirecteur en de heer, adviseur P&O, alsmede verweersters gemachtigde.

2. De feiten

Appellant is sedert 5 januari 1998 bij verweerster in dienst in de functie van leraar aan het College te

Appellant is geruime tijd arbeidsongeschikt geweest op psychische gronden. Na psychologische begeleiding en een periode van reïntegratie is appellant eind 2003 weer geheel arbeidsgeschikt verklaard. In verband met regelmatig terugkerende problemen rond het gedrag en het functioneren van appellant in zijn werksituatie zijn er geruime tijd gesprekken gevoerd, die in maart 2005 hebben geleid tot afspraken inzake een begeleidingstraject. Appellant en de schoolleiding, zo blijkt in een gesprek op 13 juni 2005, hebben echter een geheel verschillende visie op het resultaat van dit traject en appellant geeft er in dit gesprek blijk van de zin van voortzetting van dit traject niet in te zien. In dezelfde periode doet zich met betrekking tot de eindexamens aan het College te een conflict voor. Appellant, die aangewezen is als tweede corrector, meent dat er door de eerste corrector van het examen frauduleus is gehandeld.

Op 17 juni 2005 heeft er een gesprek plaatsgevonden tussen appellant en de leiding van het College, waarin aan appellant is medegedeeld dat het voornemen bestond hem met onmiddellijke ingang een schorsing als ordemaatregel op te leggen. De redenen voor dit voornemen zijn in dit gesprek besproken.

Bij aangetekend schrijven van 17 juni 2005 heeft verweerster vervolgens aan appellant haar besluit medegedeeld om hem met onmiddellijke ingang op grond van artikel 4.6, eerste lid van de CAO, bij wege van ordemaatregel te schorsen voor een periode van vier weken. In dit schrijven wordt als reden voor de schorsing gegeven dat de directe aanleiding tot het nemen van de maatregel is geweest het incident rond de tweede correctie. Aan appellant wordt verweten dat hij gemeend heeft in deze kwestie rechtstreeks contact te moeten opnemen met de Inspectie van het Onderwijs.

3. De standpunten van partijen

Appellant heeft –samengevat- aangevoerd dat hij met betrekking tot de door hem ontdekte fraude naar eer en geweten heeft gehandeld.

Verweerster heeft in het verweerschrift gesteld en ter zitting nog nader toegelicht dat het besluit tot schorsing niet los gezien kan worden van de voorgeschiedenis. De reeks incidenten van de afgelopen periode, het opgewonden gedrag dat appellant in de school vertoonde, de weigering om mee te werken aan de voorstellen om zijn functioneren te verbeteren, alsmede het feit dat de bedrijfsarts in het SMT zijn bezorgdheid te kennen gegeven had over appellant, dat alles heeft bij het besluit tot schorsing meegespeeld. De schorsing was slechts bedoeld als een time-out om in de hectische periode rond de examens de rust in de school te waarborgen.

4. De motivering

De Commissie stelt voorop dat artikel 4.6, eerste lid, van de CAO aan verweerster de bevoegdheid geeft om een werknemer voor ten hoogste vier weken te schorsen, indien dit gelet op het belang van de instelling dringend noodzakelijk is. Deze bevoegdheid draagt een discretionair karakter, hetgeen inhoudt dat het verweerster in beginsel vrijstaat om deze bevoegdheid al dan niet te gebruiken.

Dit houdt tevens in dat de Commissie het besluit van verweerster terughoudend dient te toetsen en in het bijzonder dient na te gaan of verweerster in de gegeven situatie in redelijkheid tot het schorsingsbesluit heeft kunnen komen.

Zoals al reeds door de verwijzing naar artikel 4.6., eerste lid, van de CAO uit het schorsingsbesluit zelf blijkt, betreft het besluit geen disciplinaire maatregel. Het is dan ook geen aan appellant opgelegde straf, doch –slechts- een ordemaatregel en moet dan ook als zodanig worden beoordeeld.

De Commissie is vooreerst van mening dat het enkele feit dat appellant op enig moment met betrekking tot de door hem vermoede fraude contact heeft opgenomen met de inspectie op zichzelf een schorsingsbesluit niet kan rechtvaardigen. Dat dit feit op zich de orde binnen de school zodanig verstoort dat appellant diende te worden geschorst is weinig aannemelijk. Ook kan de Commissie niet inzien welke regel of procedure appellant zou hebben overtreden door de inspectie te benaderen. Verweerster heeft dit ter zitting ook met zoveel woorden erkend. In het schorsingsbesluit van 17 juni 2005 is dit dan ook, aldus verweerster, niet als een zelfstandige reden voor de schorsing aangegeven, maar is deze actie van appellant genoemd als de directe aanleiding om op dat moment die maatregel te nemen.

De Commissie moet vaststellen dat de schorsingsbrief in dit opzicht te kort schiet in de motivering, maar meent daar geen gevolgen aan te moeten verbinden nu het appellant uit het gesprek op 17 juni 2003 en in het licht van de andere gesprekken die hij in de weken daarvoor met de schoolleiding heeft gehad, duidelijk moet zijn geweest dat het niet alleen zijn contact met de onderwijsinspectie, maar zijn gedrag in bredere zin is geweest dat tot het schorsingsbesluit aanleiding gaf.

Op grond van hetgeen de Commissie in de ter beschikking staande gedingstukken heeft gelezen acht de Commissie het voldoende aannemelijk dat het gedrag van appellant in de betreffende periode zodanig was dat de schoolleiding in redelijkheid kon menen dat het in het belang van de school noodzakelijk was om voor de periode tot de schoolvakantie een rustpauze in te lassen. Dat, zoals verweerster het in het verweerschrift uitdrukt, appellant op dwangmatige wijze communiceert en daarbij niet in staat is tot enige relativering en zijn eigen opvattingen tot irritatie van anderen bij herhaling naar voren brengt, ook bij personen die weinig of niets met de betreffende kwestie te maken hebben, vindt voldoende bevestiging in de gedingstukken. Dat zulks, bij de vele andere zaken die aan het eind van het schooljaar aan de orde zijn, onnodig en teveel de aandacht van de schoolleiding opeist en de normale voortgang van het werk hindert, ligt voor de hand.

Om deze reden is de Commissie dan ook tot de slotsom gekomen dat verweerster in redelijkheid heeft kunnen besluiten om met betrekking tot de situatie rond het gedrag en het functioneren van appellant een adempauze in te lassen en hem daartoe bij wijze van ordemaatregel vanaf 17 juni 2005 gedurende de rest van het schooljaar met behoud van bezoldiging te schorsen.

Het beroep is derhalve ongegrond.

5. Beslissing

De Commissie van Beroep voor het Katholiek Voortgezet Onderwijs,

Recht doende,

Verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven te Eindhoven op 20 oktober 2005 door mr. H.P.H. van Griensven, voorzitter, mr. A.A.M. Mollee, mr.drs. W.G.A.M. Veugelers, W.Stoop en F.A.J. van Moorsel, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen als secretaris.